

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. B.**, zast. JUDr. Zdeňkem Haasem, advokátem, se sídlem v Dobřanech, nám. TGM 114, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 3. 2006, č. j. 59 Az 52/2005 – 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 1. 3. 2006, č. j. 59 Az 52/2005 – 18, zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2005, č. j. OAM-654/VL-07-11-2005. Tímto rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), ve znění zákona 2/2002 Sb. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce požádal o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o toto udělení již v době dřívější. Krajský soud v Ostravě po přezkoumání věci dospěl k témuž závěru, neboť provedené dokazování jednoznačně svědčilo o tom, že žalobce neopustil Ukrajinu z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, nebo politického přesvědčení, jak má na zřeteli ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobci v případě návratu na Ukrajinu nehrozí ani žádná sankce za to, že požádal v jiné zemi o udělení azylu. Správní orgán měl podle krajského soudu dostatečné podklady pro důvodný závěr, že žádost o udělení azylu byla podána jen z toho důvodu, aby se žalobce vyhnul hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu již dříve. Žalobu neshledal důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž se dovolával stížnostních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť podle jeho přesvědčení Krajský soud v Ostravě nesprávně posoudil právní otázku, která byla předmětem tohoto řízení, tj. zda měl správní orgán dostatek podkladů pro závěr, že důvodem stěžovatelovy žádosti o udělení azylu byla jen snaha vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Z týchž důvodů podal současně návrh na přiznání odkladného účinku uplatněné kasační stížnosti. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že automaticky převzal právní názor správního orgánu za situace, kdy nešlo přehlédnout neúplnost provedeného šetření, jakož i skutečnost, že řízení nebylo doplněno, ačkoliv bylo zřejmé, že tímto doplněním by nebyl ohrožen veřejný zájem, zvláště když správní krajský soud není vázán skutkovým stavem, který je správním orgánem deklarován. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Návrh na vyslovení odkladného účinku kasační stížnosti zdůvodnil tím, že hrozící správní vyhoštění bez dalšího právního rozboru samo osobě pro stěžovatele reálně představuje s ohledem na stávající délku jeho pobytu (v ČR pobývá od roku 1999) nenahraditelnou újmu a nepochybně toto opatření není způsobilé se dotknout práv třetích osob a zjevně svou podstatou v kontextu s výsledkem správního řízení není v přímém rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhoval její zamítnutí s tím, že v řízení bylo bezpečně prokázáno, že stěžovatel do azylového řízení vstoupil s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění a ve snaze legalizovat svůj pobyt na území ČR. Ani v kasační stížnosti neuvedl nic, co by tento závěr správního orgánu a krajského soudu zpochybnilo. Tvrzení právního zástupce stěžovatele, že žádná právní norma neukládá cizinci vejít ve styk s příslušnými státními orgány a požádat o azyl, pokud mu v ČR nehrozí nebezpečí, nemůže obstát, neboť nelegální pobyt na území ČR je porušením českého právního řádu. Navrhoje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl; neshledal rovněž důvod pro vyslovení odkladného účinku kasační stížnosti.

Krajský soud v Ostravě předkládá spis Nejvyššímu správnímu soudu s poznámkou, že kasační stížnost je podána opožděně. Nejvyšší správní soud se s tímto stanoviskem Krajského soudu v Ostravě ztotožňuje.

Z obsahu spisu vyplývá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl doručen do vlastních rukou stěžovatele dne 8. 3. 2006, jak je písemně poznamenáno na doručence od obálky, v níž byl rozsudek doručován. V poučení napadeného rozsudku je v souladu s ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě 2 týdnů po jeho doručení, dvojmo, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě. Je zde rovněž připojeno poučení, že podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení advokátem, pokud stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet dnem následujícím poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 4 téhož ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, je třeba za den doručení napadeného rozsudku stěžovateli považovat středu dne 8. 3. 2006, kdy mu byl rozsudek doručen do vlastních rukou, což stvrdil svým podpisem. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet dnem následujícím a skončila – v souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. – ve středu dne 22. 3. 2006. Tento den se totiž svým označením – středa - shoduje s označením dne, který určil počátek lhůty – středa dne 8. 3. 2006. K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto třeba, aby nejpozději ve středu dne 22. 3. 2006 byla kasační stížnost předána soudu, nebo zaslána soudu prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však plyne, že kasační stížnost stěžovatele byla odevzdána k poštovní přepravě ve čtvrtek dne 23. 3. 2006 na poště v R., jak o tom svědčí otisk razítka uvedené pošty na obálce, v níž byla kasační stížnost doporučeně zaslána Krajskému soudu v Ostravě. Stalo se tak po marném uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti a tudíž opožděně.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti napadenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě musel odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro její opožděnost, aniž by se mohl zabývat její věcnou důvodností. Za této situace se pak již nemohl zabývat ani návrhem a důvody tohoto návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti, neboť ta byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu